

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku A. Spółki z o.o. w W. obecnie E. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowanego A. P.
o wydanie zaświadczenia w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych ,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 26 marca 2015 r. oddalił apelację skarżącej Spółki z o.o. A. w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 3 czerwca 2014 r., który oddalił jej odwołanie od decyzji pozwanego z 23 marca 2012 r., którą odmówiono wydania zaświadczenia dotyczącego ustawodawstwa właściwego, potwierdzającego, że zainteresowany A. P. w okresie wykonywania pracy we Francji od 21 listopada 2011 r. do 31 stycznia 2012 r. podlegał polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Zainteresowany od 7 września 2011 r. nie podlegał ubezpieczeniom społecznym w Polsce. Wprawdzie przedłożył umowę zlecenia od 17 października do 18 listopada 2011 r., jednak Sąd uznał ją za sfałszowaną. Sąd Okręgowy

decyzję pozwanego uznał za prawidłową, gdyż zainteresowany bezpośrednio przed podjęciem zatrudnienia za granicą nie podlegał ubezpieczeniom społecznym w kraju. Sąd Apelacyjny podzielił to rozstrzygnięcie, gdyż nie była spełniona przesłanka podlegania polskiemu ubezpieczeniu przez co najmniej 1 miesiąc przed pracą za granicą - art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego i art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 987/09 z 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004. Andrzej Piątek w okresie 1 miesiąca poprzedzającego czas delegacji do pracy, nie podlegał ustawodawstwu polskiemu w zakresie szeroko pojętego zabezpieczenia społecznego. Nie spełnia zatem przesłanki niezbędnej do ustalenia ubezpieczenia polskiego w okresie od 21 listopada 2011 r. do 31 stycznia 2012 r.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 w związku z art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009 przez niezastosowanie wskutek nieprawidłowej wykładni przesłanki bezpośredniego podlegania przez pracownika przed oddelegowaniem ustawodawstwu państwa, w którym pracodawca ma siedzibę i przyjęcie, iż zainteresowany nie podlegał bezpośrednio przed oddelegowaniem polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na istotne zagadnienie prawne, dotyczące wykładni pojęcia „podleganie ustawodawstwu Państwa Członkowskiego” i wskazania przesłanek koniecznych do spełnienia tego wymogu, a w szczególności odpowiedzi na pytanie czy wymóg ten zostaje spełniony przez osobę, która pomimo przerwy w zgłoszeniu do ubezpieczenia cały czas przebywała na terenie Polski i nie podlegała ustawodawstwu innego kraju oraz ustalenia wzajemnej relacji pojęć „podleganie ustawodawstwu” i „podlegania ubezpieczeniu”. W ocenie wnioskodawcy, przez podleganie ustawodawstwu państwa członkowskiego w rozumieniu przepisów rozporządzenia zasadniczego bezsprzecznie pojmować należy fakt znajdowania zastosowania, w stosunku do danej osoby, wszelkich nrom, uregulowań oraz ogółu przepisów dotyczących zabezpieczenia społecznego, nie zaś, jak przyjął organ rentowy i Sady obu instancji legitymowanie się statusem ubezpieczonego. Jeżeli

zatem do danej osoby stosuje się polskie przepisy w tym te dotyczące zabezpieczenia społecznego i na podstawie tych przepisów, dana osoba, z uwagi na fakt braku świadczenia pracy, nie podlega w danym okresie ubezpieczeniu społecznemu, to osobę taką uznać należy za podmiot podległy polskiemu ustawodawstwu, w szczególności w zakresie systemu zabezpieczenia społecznego. Do osoby takiej, nie stosuje się bowiem przepisów żadnego innego państwa członkowskiego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołuje się do istotnego zagadnienia prawnego, które nie ma już takiej rangi z tego powodu, że Sąd Najwyższy rozpoznał już podobne sprawy z wniosku Spółki z o.o. W. we W. i jednoznacznie (wyraźnie) odpowiedział na kwestię sformułowaną w zagadnieniu. Przedstawione obecnie zagadnienie prawne ma tożsamą treść. Chodzi o sprawy zakończone wyrokami z 6 sierpnia 2013 r., II UK 116/13, z 2 października 2013 r., II UK 170/13, z 6 sierpnia 2014 r., II UK 31/14. Wskazano wówczas, że wykładnia skarżącej spółki jest błędna. Nieuprawniona jest przede wszystkim teza, że spełnia się podleganie polskiemu ubezpieczeniu społecznemu już tylko, gdy zainteresowany nie podlega przepisom ubezpieczeniowym żadnego innego państwa. Zaznaczyć należy, że podleganie ustawodawstwu to posiadanie tytułu do ubezpieczenia w państwie członkowskim przed delegowaniem. Tym samym, przesłanką pozostania w polskim systemie ubezpieczeń społecznych przez osobę zatrudnioną przez polskiego pracodawcę w celu oddelegowania jej do wykonywania pracy w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, określoną jako „podleganie bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma pracodawca”, jest posiadanie przez pracownika statusu ubezpieczonego w Polsce w okresie poprzedzającym delegowanie (art. 14 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/09 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) Nr 883/04 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Dz.U. UE L Nr 284, s. 1 ze zm.).

Ujmując syntetycznie, to wniosek o przyjęcie obecnej skargi do rozpoznania odwołuje się do takiej samej argumentacji jak w poprzednich sprawach, które spotkały się już z odpowiedzią Sądu Najwyższego. Skargi kasacyjne zatrudniającej (delegującej) spółki zostały oddalone (sprawy II UK 116/13 i II UK 170/13) albo uwzględniono przeciwną skargę organu rentowego (sprawa II UK 31/14). Sąd Najwyższy z tych samych przyczyn odmówił też przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych skarżącej Spółki z o.o. A. w W. (postanowienia z 27 sierpnia 2013 r., II UK 160/13; z 20 maja 2015 r., II UK 395/14, z 25 sierpnia 2015 r., II UK 41/15). Uprawnione jest więc stwierdzenie, że wobec zgodnej wykładni przyjmowanej przez poszczególne składy Sądu Najwyższego w takich samych sprawach, zagadnienie sformułowane we wniosku nie wykracza już poza zwykłą wykładnię i zastosowanie prawa.

Tezy w sprawach II UK 116/13 i II UK 170/13 są następujące:

Dla uznania, że konkretna osoba podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego w rozumieniu art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/04 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE Polskie wydanie specjalne Rozdział 05, Tom 05, s. 72 ze zm.) oraz art. 14 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 987/09 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) Nr 883/04 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE L Nr 284, s. 1 ze zm.), wymagane jest podleganie przez tę osobę ubezpieczeniu społecznemu na podstawie ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) lub ubezpieczeniu zdrowotnemu na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm.).

Przesłanką pozostania w polskim systemie ubezpieczeń społecznych przez osobę zatrudnioną przez polskiego pracodawcę w celu oddelegowania jej do wykonywania pracy w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, określoną jako podleganie bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma pracodawca, jest posiadanie przez

pracownika statusu ubezpieczonego w Polsce w okresie poprzedzającym delegowanie (art. 14 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/09 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) Nr 883/04 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Dz.U.UE L Nr 284, s. 1 ze zm.).

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.